

ЛИЛИЯ СТАЛЕВА

ПРЕДГОВОР

chitanka.info

Пиер Данинос е съвременен френски писател. Роден в 1913 г., той участва във Втората световна война и написва първия си роман „Кръвта на хората“. В 1945 г. публикува книгите си „Меридиани“ и „Кралят-слънце“. През 1952 г. му е присъдена наградата Куртьолин за романа „Соня, другите и аз“. Получавал е и други литературни награди.

„Дневникът на майор Томсън“, отпечатан през 1954 г., се радва на широка известност и е преведен на много езици. Героят му майор Томсън е станал толкова популярен, че е намерил място в музея „Гревен“ в Париж като единствена измислена фигура между най-изтъкнатите личности със световна известност.

Данинос пише книгата си от името на майора, а самият той се представя за негов преводач, което прави разказа му още по-свеж, а заключенията му — по-безобидни. За повече правдоподобност книгата е изпъстрена с много английски изрази, по-голямата част от които за улеснение на българския читател даваме на български, в курсив.

Майор Томсън си поставя за цел да „открие Франция и французите“, като в редица остроумно и изящно написани глави съпоставя френския начин на живеене на английския и французите — на англичаните. Този подход дава възможност на автора да критикува и осмива и едните, и другите, като тежестта на сатирата му е насочена главно срещу англичаните. Майорът установява, че двата народа са коренно противоположни във всички свои прояви, „макар че за да ги раздели, всевишният е плиснал само няколко кофи вода“ (т.е. Ламанш).

Пред читателя се възправя на север от Ламанш високомерната и лицемерно пуританска Англия, изолирана от света с вековното си укрепление от традиции и предразсъдъци, „Великобритания със златен шлем на глава, седнала над бъчва, пълна с роби“, страна, в която „L'intelligence“^[1] се цени повече като Интелиджънс сървис, отколкото като умствено качество, родина на главния герой, майор Уилям Мармадюк Томсън, потомък на старинен род. Той се кичи с титли и ордени, гордее се с колониалната си служба в Индия, Месопотамия, Палестина и Египет, където изпълнявал мисии в защита на интересите на „нейно мило кралско величество“, занимава се с голф и лов на едър дивеч и увенчава безполезния си живот, като чете в неделя обемистите подлистници за разводи и произшествия в английските вестници.

А на юг от Канала се простира „привлекателната страна с неуловимото име“ — Франция, „населена с четиридесет и три милиона мислещи планети, всяка със свое собствено мнение за нещата“, вечно разединена и пълна с противоречие страна на скъперници и ентусиасти, на скептици и на галантни ухажьори.

Добър наблюдател и още по-добър психолог, Данинос е съумял да долови редица най-дребни прояви, които издават основните черти на двата народа. Под привидно лекия шеговит тон прозират грозни и неприятни истини: „Дивите зверове, проснати върху кралското знаме“ на Великобритания, са сякаш символ за „историческата жестокост“ на тия „коректни“ джентълмени по време на Бурската война или в Индия, а традиционният „бич с девет възли“ за укротяване на непокорните туземци все още стои в подсъзнанието на всеки истински англичанин.

Сравнявайки образователната система в двете страни, Данинос прави унищожителна критика на английските училища, в които учениците научават само да играят крикет и се подготвят за колониалната служба, като им се втълпява, че „Земята е планета, на която се намира само една страна — Англия“. Английските ученици не учат чужд език, „защото цял свят говори на английски“ и дори ако случайно някой англичанин знае чужд език, той се срамува да признае това!

Много находчиво, по повод на една историческа фраза, казана в битката при Фонтъноа, авторът се подиграва на френските и английските историци, които нехаят за историческата истина и преиначават фактите, както им отърва.

Пиер Данинос не щади и французите, и жилото на сатирата му прониква дълбоко в обществения и културен живот на страната, която от ден на ден „става все по-буржоазна“, а жителите ѝ, обзети от дух на отрицание, разочаровани от политиката на управниците си, живеят на дребно, без устрем, без сериозни интереси, увлечени в спестяване или „майсторене“ на филтри за кафе и непригодни изобретения, в следене на колоездачните обиколки или в шофиране, а една малобройна „интелигенция“ — в сюрреализъм и декадентство. Тази интелигенция „вижда светлина само в мрака“, не се задоволява с общодостъпното и общоразбираемо изкуство и на поамериканчен френски език се възторгва от всевъзможни безмислици като например:

„Пехотинец ли е той?

— Не, шестоъгълник!“

И все пак симпатията на автора (както и на читателя) клони към тази „привлекателна страна“ „с уютни жилища и хубави трапези“, „където всичко е създадено за човека и по негова мярка, за върховна наслада на неговото зрение, вкус и сърце“, към родината на Жана д’Арк и на Декларацията за правата на човека, към свободолюбивата Франция от 1789 г.

[1] Ум, интелигентност. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.